

[Ministeren for handel, industri og søfart.]
 nens forslag. Efter den gældende lov kan alene overbevillingsnævnet meddele bevilling til at drive beværtning eller gæstgiveri „i etableringer, der tilhører en kommune“, hvilket vil sige, at den lokale bevillingsmyndighed — i byerne bevillingsnævnet og på landet amtsrådet — er afskåret fra at beskæftige sig med andragender af denne art. Det her stillede forslag udvider den pågældende bestemmelse, idet det samtidig klargøres, i hvilke tilfælde det er overbevillingsnævnet, der skal træffe afgørelsen. Om begrundelsen for dette forslag kan henvises til det til lovforslaget optrykte bilag 9, se side 45—46. Det vil deraf ses, at det i den gældende lov indeholdte udtryk, „etableringer“, har givet anledning til fortolknings tvivl. Før beværterloven af 1939 var det ikke af væsentlig betydning, hvad der kunne lægges ind i dette begreb, idet overbevillingsnævnet ikke efter loven af 1924 var eneberettiget til at meddele disse bevillinger. Dette er imidlertid tilfældet efter den gældende lov. Overbevillingsnævnet har gennem længere tid forhandlet om spørgsmålet med det københavnske bevillingsnævn, hvorefter spørgsmålet har været forelagt handelsministeriet, der — omend med nogen tvivl — under hensyn til alt foreliggende, herunder navnlig de bag lovbestemmelsen liggende reale motiver, gav overbevillingsnævnet medhold i dettes videre forståelse af ordet „etablering“, dog at handelsministeriet henviste til, at spørgsmålet var et domstolsanliggende, og at tvivlen burde søges bragt ud af verden gennem en lovændring. Resultatet af overbevillingsnævnets endelige drøftelser blev, som nævnt i bilag 9, at overbevillingsnævnet bør behandle sagerne i tilfælde, hvor grunden eller lokalerne tilhører en kommune, medens et mindretal kun kunne gå med til de formuleringer, der er gengivet i den som bilag 11 til nærværende lovforslag optrykte skrivelse af 1. februar d. å. fra Københavns magistrat.

Motiveringen for den gældende lovbestemmelse ses ikke at fremgå af de tidligere rigsdagsforhandlinger vedrørende de hidtidige beværterlove. Begrundelsen kan imidlertid kun have været den, at lovgiveren har ønsket, når talen var om bevilling til virksomheder, i hvilke kommunen kunne

være interesseret, at udelukke, at den pågældende bevillingssag blev henlagt til de kommunale myndigheder. Hvor langt man skal gå i formuleringen af bestemmelsen, kan være forbundet med nogen tvivl. Handelsministeriet har i så henseende været af den opfattelse, at de nævnte hensyn til siger, at bestemmelsen formuleres videre end foreslået af Københavns magistrat, men at det på den anden side næppe er naturligt at gå så vidt som indstillet af overbevillingsnævnet. I det stillede lovforslag er der herefter gjort den begrænsning i overbevillingsnævnets forslag, at reglen kun gælder i tilfælde, hvor der er tale om et lejemål mellem kommunen og adkomstsøgeren. Der synes at kunne være anledning til at sondre imellem, om lejemålet indgås direkte med kommunen eller med et mellemlid. I førstnævnte gruppe af tilfælde må der vist siges at være en sådan kommunal interesse tilstede, at det rigtige vil være at forbeholde overbevillingsnævnet sagen, medens der formentlig ikke kan være betænkeligheder knyttet til at overlade sagen til den lokale bevillingsmyndighed, når det drejer sig om den sidstnævnte gruppe af tilfælde. Det foreliggende forslag vil muligt give anledning til nogen drøftelse, idet det må erkendes, at spørgsmålet er vanskeligt at løse.

Samme hensyn gør sig gældende, forsåvidt angår den tilsvarende bestemmelse i beværterlovens § 21, stk. 2 e, hvorefter bevillingsudstedelsen, forsåvidt angår etableringer, der tilhører staten, ligeledes er forbeholdt overbevillingsnævnet. Der er derfor stillet et lignende forslag, forsåvidt angår statens ejendomme m. v.

Jeg skal herefter gå over til den såkaldte „forsamlingshusparagraf“, nemlig lovforslagets § 14 (lovens § 22). Forslagets § 14 a tilsigter en forenkling med hensyn til højskoler og lignende institutioners forhold. Efter de almindelige regler ville der udkræves adkomst til den på højskoler m. v. stedfindende beværtning af personer, der ikke hører til skolen. Den i bestemmelsen omtalte beværtning ved fælles måltider vil efter det stillede forslag kunne finde sted uden tilladelse fra politiet. Samtidig er det skønnet, at de pågældende institutioner ikke har brug for stående tilladelser i medfør af lovens § 22, stk. 3, til at beværte i videre omfang ved møder og fester, hvorfor den